

prý vyloučení narukovaných zaměstnanců z pobírání drahotních přídaveků vyhraženo nebylo. Nelze jí však přisvědčiti ani v tomto bodu.

První opatření obce, kterým drahotní přídávky uděleny, to jest výnos z 19. dubna 1915, výslovně zaměstnance povolané ke konání vojenské služby vylučovalo; další usnesení ob. zast. z 21. ledna 1916 a ze 14. července 1916 upravují jenom drahotní přídávky »dosud poskytované«, a spokojují se tedy jen novou úpravou jich výměry, aniž by rozšiřovaly okruh osob k pobírání přídaveků oprávněných. Do doby vydání obou usnesení ve stížnosti dovolaných st-lé tedy, jakožto zaměstnanci povolaní ke konání služby vojenské, na přídávky ty nároku neměli. Ostatně sami ani nároku takového netvrdí, uplatňujíce jej při veřejném ústním líčení výslovně teprve od 1. ledna 1917. Usnesením ze 16. března 1917 povoleny byly drahotní přídávky v nové úpravě od 1. 1917 — jak se výslovně praví — »na místě dosavadních«, a tedy zase jen těm zaměstnancům, kteří dosud na nich participovali.

V oběžníku z 23. března 1917, kterým usnesení ono publikováno, bylo výslovně uvedeno; že jednorázové výpomoci tehdy zároveň povolené má se dostat jen těm zaměstnancům, kteří efektivně konají službu. Pokud se pak týče usnesení ze 7. listopadu 1917, je v bodu 1. výslovně stanoveno, že drahotní přídavek v nové úpravě podle schematu min. nař. ze 14. července 1917 č. 295 ř. z. poskytuje se všem »službu konajícím« zaměstnancům; v intimačním oběžníku ze 17. listopadu 1917 praví se pak, že se nová úprava vztahuje jen na ty zaměstnance, kteří dosud dle usnesení ze 16. března 1917 percentuelního drahotního přídavku požívali, a že také jenom tito přicházejí v úvahu pro současně povolenou jednorázovou výpomoc.

Nelze tedy st-lům ani na základě dovolaných jimi pozitivních úprav drahotních a nákupních přídaveků nárok na ně přiznati.

Jeví se tedy stížnost v tomto bodě bezdůvodnou.

### Č. 3207.

**Z a b í r á n í b u d o v:** I. Vlastník budovy nemůže se záboru jejímu podle zák. č. 304/1921 vyhnouti ani poukazem na jinou budovu k záboru vhodnou, ani poukazem na to, že by při záboru jiné budovy vznikly menší náklady adaptační. — II. O pojmu »jediný trvalý byt vlastníka« podle § 1, odst. 3, č. 3 zák. č. 304/1921.

(Nález ze dne 4. února 1924 č. 1797.)

V ě c: Vilém R. v Š. proti ministerstvu veřejných prací o zabrání budovy.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-li, bydlícímu ve vlastním domě v Š., byl k žádosti obce Š. rozhodnutím žup. úřadu v Nitře ze 4. září 1922 na základě § 1 zák. z 12. srpna 1921 č. 304 Sb. zabrán pro veřejný účel, a to pro umístění státní měšťanské školy, druhý jeho dům v Š. z těchto důvodů: — — —

Stížnost do tohoto rozhodnutí žal. úřad zamítl. — — —

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Pokud v poukazu stížnosti na dům t. zv. G-ský jest spatřovati námitku, že k záboru st-lova domu nebylo lze přikročiti, poněvadž v Š. jest jiný vhodnější dům pro umístění státní měšťanské školy, jest stížnost na omylu, domnívá-li se, že by okolnost tato, i kdyby odpovídala skutečnosti, mohla podle § 1, odst. 1 zák. č. 304/21 býti překážkou pro zábor domu; neboť slovům »pokud není vhodných místností« cit. § 1 rozuměti sluší jen tak, že zabrání jest přípustno, jestliže nejsou vhodné místnosti k dispozici toho účelu, pro nějž se zabrání má státi. Že by pak obec Š. měla již k dispozici vhodné místnosti pro státní měšťanskou školu, pro niž došlo k zabrání st-lova domu, ani stížnost netvrdí ani ze spisů nevychází. St-l sleduje tudíž svou námitkou toliko účel, převaliti břímě, jež zák. č. 304/21 majiteli budov ukládá, na osoby jiné, k čemuž však podle zák. oprávněn není. — — —

Namítá-li pak st-l mimo to, že dům G-ský by se dal menším nákladem upravit pro školské účely než dům zabraný, snaží se jako důvod pro vyloučení domu ze záboru uplatňovati zájem veřejný. Ochrana zájmů veřejných jest však svěřena výlučně úřadu, a není st-l, jemuž na ochranu veřejných zájmů nepřísluší nijaká ingerence, ke stížnosti v tomto směru vůbec legitimován.

K ostatnímu obsahu stížnosti zaujal nss toto stanovisko:

Již v řízení správním uplatňoval st-l, že dům koupil proto, aby se do něho nastěhoval, poněvadž ho nutně potřebuje pro sebe, neboť jednak byt v druhém domě o 3 pokojích a kuchyni nepostačuje pro jeho rodinu, sestávající z osmi dospělých členů, jednak je nucen obchodní místnost, které dočasně v druhém domě používal, na základě starší smlouvy ponechatí svému nájemníku Leopoldu Ď. a že se do domu zabraného hodlal nastěhovati, jakmile se uvolní odchodem dosavadního nájemníka Morice G., což se mělo státi 1. září 1922. Uvedl tedy st-l v podstatě, že jeho byt v druhém domě není jeho bytem trvalým, nýbrž že ho užívá jenom dočasně. Námitku tohoto obsahu učinil st-l již ve svém odvolání proti rozhodnutí první instance a činí ji i nyní ve stížnosti.

Tato námitka není však důvodná.

Zákon č. 304/21 vylučuje ovšem v § 1, odst. 3, č. 3 ze zabrání jediný trvalý byt vlastníka, ale za trvalý byt může se pokládati jedině ten, ve kterém někdo skutečně bydlí, anebo byt, jenž jest jediným, ve kterém jest mu následkem jeho právní situace možno bydleti, čili byt, na nějž jest někdo výlučně odkázán.

Toho v daném případě není. Druhý dům jest také majetkem st-lovým a st-l i v domě tomto za trvání záborového řízení skutečně bydlel, i jest tedy jeho jediným trvalým bytem jeho byt v nezabraném domě a nikoli v zabraném domě.

Bylo tedy zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

### Č. 3208.

#### Polície (Slovensko): O zřizování státních úřadů policejních.

(Nález ze dne 4. února 1924 č. 1875.)